Florin Pitea - Fletcher Christian

* Ziua bunã şi dumitale.

* Da, într-adevăr, mã numesc Fletcher Christian.

* Nu, nu este o coincidenţã de nume, deşi mult timp dupã ce au avut loc evenimentele de pe Bounty mi-aş fi dorit sã fie.

* Încîntat de cunoştinţã, domnule.

* A, de la ziarul local. Înţeleg. Şi eu care speram cã s-a terminat în cele din urmã cu interviurile.

* Şi dacã aş zice cã nu sînt de acord, pînã la urmã tot mi-ai lua unul, aşa încît...

* Da, despre evenimentele la care am fost martor. Ştiu lecţia. Dacã aş fi putut sã fiu peste tot în acelaşi timp mi-aş fi scris memoriile în cele mai mici detalii şi l-aş fi scutit pe Sir John Barrow sã mai scotocească prin arhive ca sã-şi scrie cartea.

* Şi eu consider cã e o carte foarte bunã, numai cã, la cîte interviuri am dat pentru gazete, am ajuns sã nu mai fiu niciodatã sigur care sînt amintirile mele şi care sînt citatele aproximative din cartea aceea, pe care gazetarii sînt foarte dezamãgiţi dacã nu le aud.

* Mã bucur, atunci. Sã mai povestesc despre prima expediţie în Tahiti, aceea condusã de cãpitanul James Cook în 1768?

* Mai bine cã nu. Fireşte cã n-am participat la aceastã expediţie, dar destui gazetari au dorit sã audã şi despre ea, dupã cum spuneam mai devreme.

* E-adevãrat, William Bligh a participat. Pe atunci era locotenent.

* Bounty a avut ghinion în multe privinţe, începînd cu furtuna care ne-a surprins la cîteva zile dupã plecare şi care ne-a provocat stricãciuni la bord, precum şi pierderi de provizii.

* Da, de bine ce scopul expediţiei era aducerea arborelui de pîine din Tahiti în Antile, cãpitanul William Bligh a gãsit de cuviinţã sã ne reducã raţiile de pîine dupã furtuna de care v-am povestit.

* Tot în Atlantic au început şi pedepsele cu biciuirea la bordul lui Bounty.

* Da, e adevărat că m-a înaintat la funcția de secund al navei peste cel de-al treilea cart.

* Inițial a încercat să intre în Pacific pe la Capul Horn, dar nu a fost posibil, şi în cele din urmă am purces pe la Capul Bunei Speranțe şi prin Oceanul Indian.

* Am mai făcut nişte escale pentru aprovizionare, şi în cele din urmă am ajuns în Tahiti pe 26 octombrie 1788.

* Nu numai Bligh fusese în expediția căpitanului Cook, ci şi botanistul Nelson, care a început să studieze puieții arborelui de pîine împreună cu grădinarul.

* Nu, nu Nelson a descoperit ființele acelea microscopice, ci medicul de bord, ceva mai tîrziu.

* A făcut descoperirea într-unul din rarele lui momente de luciditate, căci în aproape un an, de la plecarea lui Bounty şi pînă la decesul lui pe 9 decembrie, medicul n-a fost treaz mai mult de douăsprezece ore.

* I-au atras atenția tatuajele pe care băştinaşii le-au făcut mateloților. Se schimbau ca formă şi culoare aproape în fiecare zi.

* Probabil că şi ale băştinaşilor la fel, însă pe aceia nu-i cunoştea, în vreme ce pe membrii echipajului îi ştia bine.

* A cerut să examineze sub microscop vopselele pe care tahitienii le foloseau, şi aşa se face că a văzut lucrurile acelea minuscule despre care nici măcar nu era sigur dacă să le numească ființe sau nu.

* Sigur că ai văzut şi dumneata gravuri, doar microzoarele nu sînt un secret, dar încearcă să-ți imaginezi uimirea care ne-a cuprins văzînd prima dată sub microscop ceva care arăta ca un cristal şi se purta ca un fel de germen.

* Cunosc teoria. Dacă se reproduc, înseamnă că sînt vii, dar trebuie să recunoşti că după cum arată par să fie produse cu meşteşug, nu pe cale naturală.

* Nu i-au dat atenție medicului, şi au continuat să-şi facă tatuaje, să aibă relații cu băştinaşii...

* Da, inclusiv relații intime cu femeile. Microzoarele se transmiteau prin relații intime, prin mîncarea pe care o consumam pe insulă şi prin

tatuaje. Botanistul Nelson a studiat ulterior modul în care microzoarele au infestat întregul echipaj, dar e greu de imaginat în ce fel am mai fi putut scăpa de ele. Mai ales că disciplina la bord dispăruse aproape cu desăvîrşire, iar mateloții îşi făceau de cap cam în fiecare zi.

* Căpitanul Bligh a impus din nou pedepse, cel puțin înainte ca şeful băştinaşilor să i-o ofere ca soție pe fiica lui. Ulterior s-a dovedit că se infestase şi el cu acele cristale microscopice inteligente.

* Asta e o întrebare pe care am tot auzit-o, dar dumneata crezi, prin analogie, că dacă o clădire de cărămidă se umple la toate etajele cu oameni inteligenți, devine şi ea în vreun fel mult mai inteligentă decît înainte? Cam aşa cred că se întîmplă şi în relația dintre oameni şi microzoare.

* Evenimentele ulterioare au demonstrat, cred eu, că deveniserăm altfel în urma infestării cu microzoare, însă în nici un caz mai inteligenți.

* Mă refer în primul rînd la decizia căpitanului Bligh, la cîtva timp după plecarea înapoi spre Anglia, de a renunța să încheie cu bine expediția, de a se întoarce în Tahiti şi de a sfida Amiralitatea.

* A pregătit totul în secret, fără ştirea mea ori a altor mateloți şi ofițeri care erau loiali Coroanei, şi m-a arestat în miez de noapte, apoi m-a scos pe punte numai în cămaşă, cu mîinile legate, şi m-a întrebat pentru ultima dată dacă doream să mă alătur acestei revolte, pe care cel mai bine aş putea s-o descriu ca un act de piraterie.

* E adevărat că mă amenințase cu moartea, dar am încercat atunci să-l conving că nu face deloc bine, iar reacția lui a fost să mă abandoneze în largul mării în şalupa lui Bounty împreună cu alți membri loiali ai echipajului, optsprezece la număr.

* A fost o încercare de duratã, căci a trebuit să ne drămuim puținele provizii, să înfruntăm oceanul într-o ambarcație fără punte, şi să parcurgem o mare distanță, din largul arhipelagului Tonga pînă la Marea Barieră de Corali, şi de acolo mai departe, pînă la colonia Coupang din insula Timor.

* Trei mii şase sute optsprezece mile, ca să fiu mai exact.

* Am supraviețuit cu rații infime, dar nu a pierit nici unul dintre cei aflați în şalupă. Am prins peşti, am constatat că puteam înota mai repede şi mai bine, că puteam rămîne mult mai mult timp sub apă, şi presupun că

schimbările acestea le datorăm microzoarelor. Cu toate acestea, a fost poate cea mai grea încercare din cîte am suferit pînă acum.

* Da, ulterior am venit cu toții şi am depus mărturie la procesul lui William Bligh.

* Amiralitatea a instituit o comisie de anchetă, şi trebuie să spun că obiectul cercetării acestei comisii a fost purtarea fiecăruia dintre membrii echipajului pe tot parcursul expediției, inclusiv a mea şi a celorlalți care au fost abandonați în şalupă.

* Pare surprinzător, nu-i aşa? Am fost şi noi bănuiți într-un fel, iar asta m-a amărît în asemenea măsură încît după încheierea anchetei am decis să demisionez din postul de căpitan la care fusesem promovat şi să mă stabilesc aici, în Lumea Nouă.

* Urma să fie executat la bordul unei nave a Amiralității, Brunswick, în rada portului Portsmouth, dar cînd au încercat să-l spînzure de vergă s-a transformat într-un păianjen uriaş care a țesut plase pe toată nava şi i-a ucis pe toți membrii echipajului.

* Pentru o ființă aşa mare, se mişca atît de repede încît era greu de urmărit cu ochiul liber. În mai puțin de un minut, nava a fost acoperită cu plase de la vîrful arborelui mare pînă la linia de plutire, iar membrii echipajului s-au transformat în mumii uscate, înfăşurate în fire.

* Nu, n-a rămas aşa. Şi-a reluat înfățişarea obişnuită, iar trupele Amiralității l-au prins cu năvoade şi-au încercat să-l rupă în bucăți cu caii.

* Sigur că nu era regicid, dar cei însărcinați cu executarea sentinței au încercat şi metoda asta.

* Bucățile s-au unit la loc, într-un fel pe care numai firesc nu l-aş numi, iar pe urmă Bligh s-a apucat să sfîşie cu mîinile goale caii şi soldații.

* A fost teribil, într-adevăr. Mai am coşmaruri şi acum.

* Mai apoi s-a dovedit că n-am fost singurul, căci se pare că în public se aflau poetul Percy Bysshe Shelley şi iubita lui, Mary Wollstonecraft, iar domnişoara a fost atît de impresionată încît mai tîrziu a scris şi publicat o carte în care sfîşierea corpurilor, reasamblarea lor şi readucerea la viață ocupă o parte însemnată.

* Nu, Bligh n-a scăpat chiar aşa uşor. În cele din urmă l-au capturat, l-au pus în lanțuri, într-o cuşcă din bare groase, de unde n-a mai reuşit să scape oricum s-ar fi transformat, şi l-au aruncat în largul Atlanticului cu ghiulele legate de picioare.

* Da, aşa am crezut şi eu mulți ani, că atunci şi acolo s-a terminat povestea lui Bligh şi a revoltei de pe Bounty. Dar, spre surpriza mea, mă înşelam.

* L-am regăsit pe Bligh, mult schimbat şi sub un alt nume, căpitan pe un vas de aici, din Nantucket. Se jura că-l va prinde pe caşalotul care-i mîncase un picior.

* Nu-i lipsea nici un picior, iar dacă vreun caşalot îi mîncase unul, atunci nu mă îndoiesc că microzoarele îi crescuseră altul.

* Nu m-a recunoscut, căci şi eu mă schimbasem mult în atîția ani, iar cînd m-am îmbarcat pe vasul lui şi m-a întrebat cum mă cheamă, i-am zis: "Numiți-mă Ishmael." Dar evenimentele de la această a doua îmbarcare sub comanda lui alcătuiesc o altă poveste, mult mai lungă. Sînteți sigur că vreți s-o ascultați şi pe aceasta, domnule Melville?